

РЕШЕНИЕ

№ 7103

гр. София, 29.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 22.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Христо Минев

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **7455** по описа за **2021** година докладвано от съдия Георги Тафров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно - процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по жалба на [фирма] чрез адвокат М. Д., срещу Решение от 21.10.2020 г., постановено по НАХД № 6057/2020г., НО, 7-ми състав на Софийски районен съд, с което е потвърдено Наказателно постановление №22-006626/24.04.2020г., издадено от Директор на Дирекция "Инспекция по труда"-С., с което на [фирма] е наложена "имуществена санкция" в размер на 1 500 лева на основание чл. 414, ал. 1 от КТ за извършено нарушение по чл. 146, ал. 1 КТ.

В касационната жалба са изложени съображения за неправилност на въззивното решение поради нарушение на материалния закон - касационно основание по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК, вр. чл. 63, ал. 1 ЗАНН. Твърди се, че не са били изобщо налице основанията за полагане на извънреден труд по чл. 144 от КТ, поради което е и налице неправилна квалификация на твърдяното нарушение. Иска се отмяна на решението на СРС и отмяна на процесното наказателно постановление. В съдебно заседание касаторът се представлява от адвокат Г., която поддържа жалбата. Претендира присъждане на разноски по представен списък.

Ответникът – Дирекция „Инспекция по труда“ се представлява от юриконсулт С., която оспорва жалбата и моли за оставяне в сила на въззивното решение. Претендира

присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска Градска Прокуратура счита жалбата за основателна и доказана.

Административен съд София – град, XIII – ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните, и обсъди както наведените касационни основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира следното от фактическа и правна страна:

По силата на препращащата норма на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН жалбата е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, при спазване изискванията на АПК относно касационното обжалване, от лице с активна процесуална легитимация, пред надлежния съд, срещу решение от категорията на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, поради което същата е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съдът счита решението на първоинстанционния съд за валидно и допустимо, но постановено при нарушение на материалния закон.

Настоящата касационна инстанция, на база представени доказателства по делото, намира за установена следната фактическата обстановка: Между 30.01.2020г. и 26.02.2020г. била извършена проверка по спазване на трудовото законодателство от [фирма]. От представените документи било установено, че Г. С. М., със сл.№797, работещ на длъжност „шофьор на автобус“ в поделение „Автобусен транспорт-1 З.“, за периода от месец януари 2019г. до месец декември 2019г. бил положил извънреден труд в размер на 275 часа или повече от 150 часа извънреден труд през една календарна година (през 2019г.). Представена била справка, изготвена от „Организатор по труда“ и утвърдена от директора на „Столичен автотранспорт – Поделение „З.“, видно от която за цялата 2019г. М. имал положен общо 275 часа извънреден труд, а по часове за месеците януари – април 2019г. те били както следва: за м.януари 2019г. – 37 часа извънреден труд; за м.февруари 2019г. – 22 часа извънреден труд; за м.март 2019г. – 54 часа извънреден труд и за м.април 2019г. – 42 часа извънреден труд. И. труд от 42 часа за м.април 2019г. бил отразен и изплатен и съгласно приложения платежен фиш за м.април 2019г. Резултатите от проверката били обективирани в протокол за проверка № ПР 2004207/26.02.2020г. С предходен протокол за проверка № ПР 1916580/23.05.2019г. било дадено предписание да се отстранят нередности, във връзка с констатирано полагане на извънреден труд от Г. С. М. от 42 часа за месец април 2019г., което надвишавало допустимите 30 часа извънреден труд на месец. П. не било обжалвано по реда на АПК.

Административнонаказващия орган приел, че е нарушена разпоредбата на 146, ал.1 КТ, а нарушението е извършено на 30.04.2019г.-деня, в който е положен повече от 150 часа извънреден труд. С оглед на горните констатации бил съставен АУАН № 22-006626 от 26.02.2020г., а въз основа на него и процесното НП.

За да потвърди НП № 22-006626/24.04.2020г., издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда“-С., с което на [фирма] е наложена "имуществена санкция" в размер на 1 500 лева на основание чл. 414, ал. 1 от КТ за извършено нарушение по чл. 146, ал. 1 КТ., СРС приел за безспорно установено извършеното нарушение, правилно квалифицирано от АНО като такова по чл.146 ал.1 от КТ , същото съответства и е правилно приложената санкционна разпоредба на чл.414 ал.1 от КТ, като наложената имуществена санкция в минималния размер от 1500 лева се явява правилна и законосъобразна.

Настоящата касационна инстанция споделя изложеното в решението на СРС относно

непроизнасянето от АНО по направените в срока по чл.44 ал.1 от ЗАНН възражения, което безспорно е процесуално нарушение. Счита същото обаче, за несъществено, доколкото същото не се е отразило върху крайния извод за законосъобразно провеждане на процедурата по налагане на административно наказание. Ето защо същото не е основание за отмяна на обжалваното решение.

Санкционната норма на чл. 414, ал. 1 от КТ предвижда административнонаказателна отговорност за работодател, който наруши разпоредбите на трудовото законодателство извън правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание, чрез налагане на имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лева. В разглеждания случай безспорно е обстоятелството, че санкционираното дружество е работодател по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ и че между него и лицето Г. М. е съществувало валидно трудово правоотношение по силата на сключен трудов договор за длъжността "шофьор на автобус". Разпоредбата на чл. 146, ал. 1 от КТ въвежда забрана за продължителността на извънредния труд през една календарна година за един работник или служител да надвишава 150 часа. По силата на легалната дефиниция, дадена в чл. 143 от КТ извънреден е трудът, който се полага по разпореждане или със знанието и без противопоставянето на работодателя или на съответния ръководител от работника или служителя извън установеното за него работно време.

Същевременно с това обаче СРС не е отчел констатацията на АНО в НП, че липсват изобщо основания за полагане на извънреден труд по чл. 144 т. 1 -6 от КТ. Ако СРС беше отчел тази констатация на АНО, поддържана от касатора и в касационната жалба, то верният правен извод би бил, че след като не са налице изобщо основания за полагане на извънреден труд, е налице нарушение с правна квалификация по чл. 144, ал. 2 от КТ/забранено е полагането на извънреден труд, освен ако не са налице изключенията по чл. 144, ал. 1 от КТ, а те според АНО не са налице/, а не нарушение по чл. 146, ал. 1 от КТ/забранено е допустимият извънреден труд да надвишава 150 часа годишно/. При това положение НП е незаконосъобразно и подлежи на отмяна и като следствие Решението на СРС, като неправилно също следва да се отмени.

С оглед изхода на спора и във връзка с разпоредбата чл. 63, ал. 3-5 от ЗАНН /ДВ, бр. 94 т 29.11.2019 г./, искането на касатора за присъждане на направените по делото разноски следва да бъде уважено в размер на 402 лв., плетени от жалбоподателя.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 1 и, ал. 2 от АПК, Административен съд София - град, XIII-и касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 21.10.2020 г., постановено по НАХД № 6057/2020г., НО, 7-ми състав на Софийски районен съд и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 22-006626/24.04.2020г., издадено от Директор на Дирекция "Инспекция по труда"-С., с което на [фирма] е наложена "имуществена санкция" в размер на 1 500 лева на основание чл. 414, ал. 1 от КТ за извършено нарушение по чл. 146, ал. 1 КТ.

ОСЪЖДА ИА " Главна инспекция по труда"-С. заплати на [фирма] сумата в размер

на 402 лв. представляващи направените по делото разноси.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.

.